

Fővárosi Ítéltábla

8.Pf.20.544/2021/11.

A Fővárosi Ítéltábla a Paulicska Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe., ügyintéző: dr. Paulicska Tamás ügyvéd) által képviselt felperes (felperes címe) felperesnek – a Gyórrffy-Bengyel Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe., ügyintéző: dr. Gyórrffy-Bengyel Katinka ügyvéd) által képviselt I.r. alperes (I.r. alperes címe.) I. rendű, a II.r. alperes Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe, ügyintéző: II.r. alperes ügyvéd) által képviselt II.r. alperes (II. rendű alperes címe) II. rendű, a dr. Gombás Izabella ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt III.r. alperes (III. rendű alperes címe.) III. rendű és IV.r. alperes (IV. rendű alperes címe.) IV. rendű, a dr. Legény Péter Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe, ügyintéző: dr. Legény Péter ügyvéd) által képviselt VI.r. alperes (VI.r. alperes címe.) VI. rendű alperes ellen személyiségi jogsértés megállapítása iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2021. május 19. napján kelt 27.P.21.014/2020/64. számú ítélete ellen a alperes 65. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése, a II. rendű alperes Pf./5. szám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezése, a III-IV. rendű alperesek Pf./6. szám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles a felperes 15 napon belül az I. rendű alperesnek 100.000 (Százezer) forint, a II-III-IV. rendű alpereseknek fejenként 80.000 (Nyolcvanezer) forint + áfa, és a VI. rendű alperesnek 30.000 (Harmincezer) forint összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget megfizetni.

Kötelezi a felperest 24.000 (Huszonnégyezer) forint fellebbezési, a II-III-IV. rendű alpereseket külön-külön 5.000 (Ötezer) forint csatlakozó fellebbezési illeték megfizetésére az államnak, külön felhívásra.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes a társasház tulajdonostársa, lakója. Az I. rendű alperes a Társasház közös képviseletét korábban ellátó cég1 Kft. ügyvezetője, a II-III-IV. rendű alperesek a Társasház Számvizsgáló Bizottságának tagjai.

[2] A felperes 2017. június 21. napján levélben fordult a Társasház közös képviseletéhez, a közös tulajdonban álló, de lakásából elérhető erkélyei szigetelésének a kijavíttatását kérte. Ennek eredménytelenségét követően 2017. december 19. napján bejelentéssel élt a települési Hivatalának Építésügyi és Örökségvédelmi Osztályához (a továbbiakban: építésügyi hatóság) „az erkélyek jókarbantartási kötelezettségének elmulasztása” miatt. Az építésügyi hatóság a Társasházat a III. emelet 6. szám és 7. szám alatti lakásokhoz (utóbbi a felperes tulajdonát képező lakás) tartozó erkélyek szigetelésének 90 napon belüli, a határozat előírásai szerinti kijavítására kötelezte 2018. április 11. napján jogerőre emelkedett BP-05/107/00392-4/2018. számú határozatával (a továbbiakban: közigazgatási határozat).

[3] A Társasház 2018. május 3. napjára összehívott közgyűlése nem hatalmazta fel a közös képviselőt a III. emelet 6. és 7. szám alatt található lakások erkélyeinek felújítására szóló megbízási szerződés megkötésére az arra a legalacsonyabb árajánlatot tett cég2 Kft.-vel. Azt a döntést hozták, hogy a közös képviselet kérjen két további árajánlatot a szakértői vizsgálat elkészítéséhez, valamint válassza ki az árajánlatok alapján a legolcsóbbat a szakértői felmérés elkészítéséhez. A szakértői véleményben szerepeljen, milyen tulajdonosi hiányosságok vannak a jó karbantartási feladatok elvégzése érdekében. Ha minden erkélyről elkészül a szakértői vélemény, azokat rendkívüli közgyűlésen kell kiértékelni, és ennek függvényében lehet döntést hozni arról, hogy hány erkély javítására kell árajánlatot kérni.

[4] Az erkélyek javítására nem került sor, ezért az építésügyi hatóság 2018. augusztus 13. napján kezdeményezte a közigazgatási határozat végrehajtását.

[5] Az I. rendű alperes a 2019. március 14. napján kelt levelében arról tájékoztatta a felperest, hogy 2019. március 25. napján kezdi el az erkély javítását, ezért azt kérte a felperestől, hogy biztosítsa az igazságügyi szakértő és a felújításban részt vevő személyek bejutását. A felperes szerint azonban az erkély javítását végző vállalkozó kiválasztása nem felelt meg a 2018. május 3. napján elfogadott közgyűlési határozatokban foglaltaknak, ezért nem tett eleget az I. rendű alperes felhívásának. Ezen indokokról a felperes 2019. május 19. napján tartott közgyűlésen tájékoztatta a társasház közösségét.

[6] A Nemzeti Adó- és Vámhivatal az erkély kijavítására nyitva álló határidőt többször meghosszabbította, de a teljesítés elmaradt, így a 2018. november 29. napján tartott első,

illetve a 2019. július 17. napján tartott második hatósági szemlén is azt állapította meg, hogy a Társasház nem tett eleget a határozatban foglaltaknak.

[7] A felperes többször tájékoztatta az eljáró hatóságokat arról, hogy a Társasház közös képviseletének jogellenes eljárása miatt nem engedte be lakásába az erkély javításával megbízott vállalkozót. Számos törvényességi felügyeleti eljárást kezdeményezett, a település²i Polgármesteri Hivatala 17 eljárásban vizsgálta a Társasház közös képviselése munkájának törvényességét. A felperes a NAV-hoz intézett, 2019. szeptember 29. napján kelt levelében előadta, hogy tudomására jutott, hogy az adóhatóság fontolóra vette a társasházat terhelő bírság kiszabását, mellyel összefüggésben azt kérte, hogy a bírságot ne a Társasházzal, hanem a történetekért ténylegesen felelős személlyel, azaz a közös képviselést ellátó cég ügyvezetőjével, az I. rendű alperessel szemben szabják ki.

[8] A NAV 2019. október 16. napján kelt, 4325213153. számú határozatában 250.000 forint végrehajtási bírsággal sújtotta a Társasházat.

[9] A cég¹ Kft.-nek a Társasház közös képviselével való megbízatása 2019. október 29-i hatállyal megszűnt. A Társasház közgyűlését 2019. november 11. napjára hívták össze, a 2019. október 31. napján kelt meghívón az I. rendű alperes, mint közös képviselő neve szerepelt. A meghívót a Társasház 73 lakásának postaládájába bedobták, és a Társasház 7 lépcsőházának a faliújságjára kifüggesztették. A meghívó szerint a közgyűlés 3. napirendi pontja a következő volt: „Tájékoztatás a folyamatban lévő ügyekről, a korábbi közgyűlés határozatainak végrehajtásáról.” A közgyűlés 3. napirendi pontjára vonatkozó előterjesztés 3. bekezdése azt tartalmazta, hogy „Mivel felperes nem engedte be a kivitelezőt, az erkély a mai napig nem került kijavításra. felperes kérésére a NAV a Társasházat 250.000 Ft-os bírsággal sújtotta.”

[10] A felperes a 2019. november 5. napján kelt levelében jelezte a Társasház II-III-IV. rendű alperesekből álló Számvizsgáló Bizottságának, hogy a korábbi közös képviselő, a cég¹ Kft. képviselében eljáró I. rendű alperes megbízatása 2019. október 29. napján megszűnt, ezért csak a Számvizsgáló Bizottság jogosult a közgyűlés összehívására. Az ezt követően a II-III-IV. rendű alperesek, mint a Számvizsgáló Bizottság tagjai által aláírt, 2019. november 14. napján kelt, a Társasház 2019. november 25. napján tartandó közgyűlésére kiküldött meghívó tartalma megegyezett az előző közgyűlési meghívó tartalmával, és azt az előző meghívóval azonos módon tették közzé.

[11] A felperes 2019. december 12. napján kelt levelében eredménytelenül szólította fel az I-IV. alpereseket az állítása szerint széles körben terjesztett, megtévesztő, valótlan, jóhírnevét sértő információk vele egyeztetett módon és tartalommal történő helyreigazítására.

[12] A felperes keresetével annak megállapítását kérte, hogy az I. rendű alperes megsértette jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a Társasház 2019. október 31. napján kelt közgyűlési meghívójában valótlanul állította, hogy nem engedte be lakásába a kivitelezőt, ezért az erkély a mai napig nem került kijavításra (a továbbiakban I. közlés), valamint, hogy kérésére sújtotta a NAV a Társasházat 250.000 forintos bírsággal (II. közlés). Kérte továbbá annak megállapítását, hogy a II., III. és IV. rendű alperesek megsértették a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a 2019. november 14. napján kelt közgyűlési meghívóban ugyanezt az állítást szerepeltették, illetve híresztelték. A felperes kérte továbbá annak megállapítását is, hogy a II. rendű alperes megsértette a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy az ellenkérelmében valótlanul állította, hogy a felperes az általa jogsértőnek tartott esetekben számos polgári peres, büntetőeljárást, illetve törvényességi felügyeleti eljárást kezdeményezett (III. közlés). A felperes azt is kérte a bíróságtól, hogy tiltsa el az I-IV. rendű alpereseket a további jogsértéstől, valamint kötelezze az I-IV. rendű alpereseket arra, hogy 60 napon keresztül a Társasház valamennyi hirdetőtábláján jól látható helyen, továbbá valamennyi tulajdonostárs postaládájában elhelyezve saját költségükön, nevükkel és aláírásukkal ellátva tegyék közzé az alábbi közleményt: „A Társasház 2019. október 31. napján kelt, valamint 2019. november 14. napján kelt közgyűlési meghívóiban a való tényeket hamis színben tüntették fel azáltal, hogy azt állítottuk, miszerint felperes erkélye azért nem került kijavításra, mivel felperes nem engedte be a kivitelezőt. Továbbá valótlanul állítottuk azt is, hogy a NAV felperes kérésére bírságolta meg a Társasházat 250.000 forinttal. A valóság ezzel szemben az, hogy felperes azért nem engedte meg a kivitelezés megkezdését, mivel I.r. alperes korábbi közös képviselő a Társasház 3 db közgyűlési határozataival ellentétes módon kívánta azt végrehajtani. Továbbá felperes egyáltalán nem kérte bírság kiszabását a Társasházzal szemben, sőt kifejezetten kérte, hogy amennyiben a hatóság bírságot szabna ki, azt ne a Társasházzal szemben, hanem a ténylegesen felelős közös képviselettel szemben tegye meg. Az állítások valóságtartalmáról iratbetekintés útján meggyőződhattünk volna, ezért a valótlan állítások miatt felperestől elnézést kérünk.”

[13] A felperes kérte az I. rendű alperes 600.000 forint, a II. rendű alperes 500.000 forint és a III-IV. rendű alperesek fejenként 300.000 forint sérelemdíj megfizetésére való kötelezését oly módon, hogy az I. rendű alperes 2019. november 1. napjától, a III-IV. rendű alperesek 2019. november 15. napjától, a II. rendű alperes 300.000 forint erejéig 2019. november 15. napjától 200.000 forint erejéig pedig 2020. június 16. napjától a kifizetésig terjedő időtartamra köteles megfizetni a fenti összegek törvényben meghatározott késedelmi kamatát.

[14] A felperes a VI. rendű alperes – a Társasház jelenlegi közös képviselője – kötelezését kérte „a kereseti kérelemben foglaltak türése”, valamint arra, hogy a kereseti kérelemben foglaltak teljesülése érdekében kötelezze a VI. rendű alperest arra, hogy biztosítsa, hogy az alperesek a társasház valamennyi postaládájához és hirdetőtáblájához hozzáférjenek, valamint, hogy a közlemény szövege és annak II., III. és IV. rendű alperesek által felolvasása a közgyűlés jegyzőkönyvében megjelenjen és közzétételre kerüljön. A felperes kérte továbbá az I-IV. rendű alperesek perkötségben való marasztalását, ennek összegét 490.000,- forint + áfa-ban határozta meg.

[15] Az I. rendű alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte, melynek összegét a megbízási szerződés alapján 1.050.000 forint ügyvédi munkadíjban állapította meg. Állította, hogy mivel a „Társasház közös képviselőt, majd a közös képviselői megbízási felmondását követően a Társasház ügyvivői feladatait az általa képviselt cég látta el”, ezért a 2019. október 31. napján kelt, a kifogásolt közlést tartalmazó meghívó is az I. rendű alperes által képviselt cég, azaz a cég1 Kft. által kiküldött iratnak minősül, ezért a felperes csak ezen céggel szemben érvényesítheti a meghívóval kapcsolatos igényeit. Vitatta, hogy a kifogásolt közlések tőle származnának, a közgyűlési meghívón nem szerepel az aláírása azt a Társasház Számvizsgáló Bizottsága a felmondásának időtartama alatt fogalmazta meg, ő csak továbbította a Társasház lakói felé. Hivatkozása szerint az I. közlés azon állítása, hogy a felperes nem engedte be lakásába az erkély javítását végző kivitelezőt, nem tünteti fel a valóságot hamis színben: a felperes ugyanis valóban nem engedte be a lakásába a kivitelezőt, és már a meghívó kiküldését megelőzően ismert volt a Társasház közössége előtt, hogy mi indította a felperest arra, hogy ne tegye lehetővé erkélye kijavítását. A II. közlés értékelése szerint legfeljebb pontatlannak, nem pedig valótlanak minősíthető véleménynyilvánítás, mivel a felperes kezdeményezte a Társasház bírságolásával végződő eljárást. Indítványozta, hogy a jogsértés esetleges megállapítása esetére is mellőzze a bíróság a sérelemdíjban való marasztalást, mert a kifogásolt közlések semmiben nem befolyásolták a felperes megítélését, a felperesnek a Társasházzal régóta feszült volt a viszonya.

[16] A II. rendű alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. A perköltség összegét a saját maga képviselői eljáró ügyvéd II. rendű alperes 200.000 forint + áfa összegű munkadíjban határozta meg. A sérelemdíjban való marasztalás mellőzését kérve kifejtette, hogy annak még a jogsértés esetleges megállapítása esetében sem lenne helye. A felperest eddig is rossz megítélés övezte a társasházban, a kifogásolt állítások jelentéktelenek, súlytalanok a felperes társasházi közgyűlésen és az általa kezdeményezett hatósági és törvényességi felügyeleti eljárásokban tanúsított összeférhetetlen, másokat sértegető magatartásához képest. Állította, hogy a kifogásolt kijelentések tényszerűen megfelelnek a valóságnak.

[17] A III-IV. rendű alperesek az I-II. rendű alperesekkel azonos indokok alapján a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérték, melynek összegét a megbízási szerződés alapján összesen 450.000 forint + áfában határozták meg.

[18] A VI. rendű alperes nem ellenezte a vele szembeni kereset teljesítését, a megbízási szerződés alapján összesen 75.000 forint ügyvédi munkadíj megfizetésében kérte a felperes marasztalását.

[19] Az elsőfokú bíróság a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. §-ára, 2:43. § d) pontjára, 2:45. § (2) bekezdésére, 2:51. § (1) bekezdésére alapított ítéletével megállapította, hogy az I-II-III-IV. rendű alperesek megsértették a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a társasház közgyűléseit összehívó, 2019. október hó 31. napján és 2019. november 14. napján kelt meghívóiban valótlanul állították,

hogy a felperes kérésére sújtotta a NAV a Társasházat 250.000 forintos bírsággal. Az I-II-III-IV. rendű alpereseket arra kötelezte, hogy 15 napon belül a felpereshez intézett magánlevélben adjanak elégtételt, mely levélnek kommentár nélkül tartalmaznia kell az alábbiakat: „A társasház közgyűléseit összehívó, 2019. október hó 31. napján és 2019. november hó 14. napján kelt meghívókban valótlanul állítottuk, hogy a NAV felperes kérésére sújtotta a Társasházat 250.000 forintos bírsággal. Valótlan állításunkért elnézést kérünk.” Az elsőfokú bíróság feljogosította a felperest a fentiek szerinti magánlevél nyilvánosságra hozatalára. Kötelezte a VI. rendű alperest, hogy a társasház következő közgyűlésén külön napirendi pont keretében kerüljön ismertetésre az elégtételadás szövege. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 368.885 forint, a II. rendű alperesnek 172.085 forint, a III. és IV. rendű alpereseknek fejenként 121.285 forint és a VI. rendű alperesnek 75.000 forint perköltséget. Az elsőfokú bíróság a felperest 81.600 forint, az I-II-III-IV. rendű alpereseket fejenként 5.100 forint meg nem fizetett illeték viselésére kötelezte.

[20] Megállapította, hogy a 2019. október 31-én kelt, a Társasház közgyűlésének 2019. november 11. napjára történő összehívását tartalmazó meghívó aláírás hiányában is az I. r. alperestől származik, közös képviselőként a meghívóban közöltekkel hívta össze a közgyűlést. Így még abban az esetben is saját állításának minősül a meghívó tartalma, amennyiben azt nem az I. rendű alperes fogalmazta meg. Az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes azon hivatkozását, miszerint a felperes személyében rossz alperest perel, nem találta alaposnak. Annak a körülménynek tulajdonított jelentőséget, hogy a kifogásolt állítás kitől származik, annak pedig nem, hogy a cég1 Kft. közös képviseleti megbízatása megszűnt, mivel a meghívón az I. rendű alperes neve és közös képviselői minősége feltüntetésre került.

[21] Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a felperes az I. közlés kapcsán nem vitatta, hogy valóban nem engedte be a lakásába az erkélye javításával megbízott kivitelezőt és a munkák elvégzésének ellenőrzésére hivatott szakértőt. Míg a felperes állítása szerint a kifogásolt közlés a valóságot hamis színben tünteti fel, mert nélkülözi annak közlését, hogy a történetek oka az volt, hogy az I. rendű alperes a közgyűlés határozataival ellentétes módon kívánt eljárni, az I-IV. rendű alperesek álláspontja szerint a társasház közös képviselője épp a társasház határozatának megfelelően járt el, hiszen a közigazgatási határozatban meghatározott teljesítési határidő betartása és a társasház bírságolásának elkerülése érdekében nem volt más lehetőség, mint az egyedüli ajánlattevő cég2 Kft. megbízása. Az elsőfokú ítélet hangsúlyozta, hogy a per tárgya kizárólag annak megítélése, hogy a kifogásolt alperesi állítás a valóságot hamis színben tünteti-e fel, a felperes jóhírnevét sértő állítás-e, tekintettel arra, hogy a személyiségvédelmi per nem szolgálhat a Társasház eljárásai, határozatai vizsgálatára.

[22] A valóság hamis színben történő feltüntetésével kapcsolatos bírói gyakorlat (BH1989.480., BH1991.210., BH1983.152.) és a peradatok alapján megállapította, hogy a felperes erkélyének javításával összefüggésben már a kifogásolt közléseket megelőzően vita volt a felperes és a Társasház között, a felperes maga tette nyilvánossá, hogy miért nem engedte be a lakásába az erkélyek javításával megbízott vállalkozót. Így már a meghívók közzétételét, azaz 2019. októberét-novemberét megelőzően a Társasház közösségének részletes ismeretei voltak mind arról, hogy a felperes miért zárkózott el attól, hogy beengedje a megbízott vállalkozót, mind pedig arról, hogy a Társasház közös képviselőjének az az

álláspontja, hogy a felperes alapos ok nélkül akadályozza a munkálatok elvégzését. Így az elsőfokú bíróság arra jutott, hogy az I-IV. rendű alperesek a felperes jóhírnevét nem sértették meg azzal, hogy a társasházi közgyűlés meghívójának előterjesztésében az ügy korábbról már ismert részletei nélkül közölték azt a felperes által sem vitatott tény, hogy nem engedte be a lakásába az erkélye javításával megbízott vállalkozót.

[23] A II. közlés vonatkozásában megállapította, hogy az I-IV. rendű alperesek nem tették vitássá, hogy közvetlenül nem a felperes kérte a Társasház bírságolását, az alperesek szerint a felperes tudta, hogy az általa kezdeményezett hatósági eljárás a 2017. évi CLIII. törvény rendelkezései alapján szükségképpen a Társasház bírságolásához vezet. Így súlytalan, hogy a felperes a Társasház bírságolásának mellőzését kérte a NAV-tól, mert a bírság kiszabása a jogszabály kötelező rendelkezésén alapul. Mivel végrehajtási bírság kiszabására csak a végrehajtás elmaradása esetében kerülhet sor, nem a felperes által kezdeményezett hatósági eljárás, hanem a határozat végrehajtásának elmulasztása a bírságolás oka. Nem találta helytállónak azt az alperesi érvelést, hogy a Társasház szükségszerű bírságolását akként kellene értelmezni, hogy a felperes közvetetten maga kérte a Társasház bírságolását, s azt se, hogy pusztán pontatlan, de tartalmilag valós annak alperesi állítása, hogy a bírságolásra a felperes kérésére került sor. Lényeges különbséget tett azon állítások között, hogy a jogszabály adta jogaival élve hatósági eljárást kezdeményezett a Társasház ellen, s aközött, hogy az általa kezdeményezett eljárásban maga kérte a Társasház megbírságolását. Utóbbi állítást az elsőfokú bíróság alkalmasnak találta a felperes jóhírnevének Társasház előtti csorbítására, mert azt mutatja be, hogy a felperes aktívan eljár annak érdekében, hogy a Társasházat anyagi hátrány érje. Nem osztotta azt az alperesi érvet sem, hogy a II. sz. közlés véleménynek minősül, azt a bizonyíthatósági teszt alkalmazásával tényállításnak minősítette.

[24] Mivel a II. sz. közlés tekintetében az elsőfokú bíróság a keresetet – részben – alaposnak találta, helyt adott az elégtétel adása iránti keresetnek is, ám az annak módjára vonatkozó kérelmet eltúlzottnak találta, így az I-II-III-IV. rendű alpereseket a felpereshez intézett magánlevél útján elégtétel adására kötelezte.

[25] Az elsőfokú bíróság az alperesek jogsértés abbahagyására való kötelezését szükségtelennek tartotta, így az erre irányuló keresetet elutasította, mivel a múltban lezajlott közgyűlés jövőbeli, ismételt összehívása a szokásos társasházi ügymenetben kizárt. Ebből következően a jogsértő állítás közzlése befejeződött, így a határozathozatalkori jogsértés hiányában az annak abbahagyására irányuló kereset nem foghat helyt.

[26] A III. sz. közlés kapcsán az elsőfokú bíróság ugyancsak elutasította a keresetet: a felperes sem tagadta, hogy a Társasházzal kapcsolatos ügyekben korábban rendőrségi eljárást kezdeményezett, és polgári eljárás indításával támadta meg a társasház közgyűlési határozatát, valamint számos törvényességi felügyeleti eljárást kezdeményezett. Így megfelel a valóságnak a II. rendű alperes azon állítása, hogy a felperes a Társasház ügyeiben számos jogi eljárást kezdeményezett.

[27] A sérelemdíjjal kapcsolatosan kiemelte, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a hátrány bekövetkezésének bizonyítása nem szükséges, ám a jogsértés ténye önmagában nem váltja ki a sérelemdíjban való marasztalás kötelezettségét. Amennyiben a jogsértés jellege és körülményei alapján az állapítható meg, hogy nemvagyoni sérelem nem következett be, a sérelemdíjban való marasztalásnak nincs helye (PJD.2019.7.). Rögzítette, hogy a Ptk. 2:52. § (1) bekezdés második fordulata szerint a sérelmet szenvedett fél „az őt ért nemvagyoni sérelemért” követelhet sérelemdíjat. Ez a rendelkezés nem ellentétes a Ptk. 2:52. § (2) bekezdésének „a jogsértés tényén kívüli további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges” fordulatával, amely csupán a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól mentesíti a felperest. Értékelése szerint a meghallgatott nyolc tanú egyike sem számolt be arról, hogy a II. közlésnek bármilyen hatása lett volna a felperes társasházban való megítélésére, s csak egy tanú emlékezett a jogsértőnek bizonyult állításra. Az elsőfokú bíróság értékelte azt a körülményt is, hogy a jogsértő állítás meghívóban történő tipográfiai megjelenítése hangsúlytalan, így emiatt is könnyen elkerülhette a meghívót jellemzően csak felületesen olvasó, azt „átfutó” tulajdonostársak figyelmét. Mindezek figyelembevételével az elsőfokú bíróság a felperes sérelemdíj iránti igényét megalapozatlannak értékelte és elutasította.

[28] Az elsőfokú bíróság a VI. rendű alperes „kereseti kérelemben való marasztalásra” irányuló igényét értelmezhetetlennek találta, azt elutasította. Az elégtételadás körében a kereset szerint kötelezte a VI. rendű alperest, hogy a társasház következő közgyűlésén külön napirendi pont keretében kerüljön ismertetésre az elégtételadás szövege.

[29] A perköltség viseléséről arra figyelemmel rendelkezett, hogy a felperesi pernyertesség mértékét 20 %-ban állapította meg, az illeték viseléséről ennek figyelembevételével határozott. Az I. rendű alperes perköltségigényét eltúlzottnak értékelte a pertárgy értéke és a jogi képviselő által elvégzett munka figyelembevételével. Így perköltsége összegét 500.000 forintra mérsékelte, s a III-IV. rendű alperes jogi képviselője által érvényesített perköltség összegét azonos indokok mellett fejenként 311.150 forintról (245.000 forint + áfa) 190.500 forintra (150.000 forint + áfa) leszállította. A II. r. alperesi ügyvédi munkadíjban álló perköltségigénynek azonban a 80 %-os pernyertesség mellett helyt adott. Megállapította továbbá, hogy a teljes VI. r. alperesi perköltség viselésére a felperes köteles, mivel a VI. rendű felperes a perre nem adott okot, a felperes követelését a perfelvétel során elismerte. A felperesi és az alperesi oldal a tanúk kihallgatása során felmerült csekély összegű tanúdíjat egyenlő arányban előlegezte, az elsőfokú bíróság rendelkezése szerint az azt előlegező fél terhén marad.

[30] Az elsőfokú ítélet ellen a felperes fellebbezéssel, a II. rendű, valamint a III-IV. rendű alperesek csatlakozó fellebbezéssel éltek.

[31] A felperes a Pp. 369. § (3) bekezdésére alapított fellebbezésében elsődlegesen a keresetet részben elutasító rendelkezések megváltoztatását, és a keresetének teljes egészében helyt adó ítélet hozatalát kérte az I. és III. közlések vonatkozásában és a sérelemdíj tárgyában. Másodlagos fellebbezési kérelme arra irányult, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet

perköltések viselésére vonatkozó rendelkezéseit változtassa meg, a felperest 40% mértékben minősítve pernyertesnek. A másodfokú eljárásra vonatkozóan összegszerűen megjelölt perköltségigényt nem terjesztett elő, az 1.700.000 Ft összegű pertárgyérték mellett a korábban csatolt szerződésekre és költségjegyzékekre hivatkozott. Kérte a fellebbezés tárgyaláson történő elbírálását.

[32] Előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a Ptk. 2:42. §-ába, 2:43. § d) pontjába, 2:45. § (2) bekezdésébe, és 2:52. § (1) bekezdésébe ütközik, és a döntés anyagi jogi szempontból megalapozatlan, ezért indokolt annak megváltoztatása. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az I. közlés vonatkozásában arra a megállapításra jutott, hogy a szóban forgó kijelentés alapját képező vitás helyzet részben a felperes tájékoztató levelei, részben pedig a korábbi közgyűlések útján a társasház közössége előtt már ismert volt. Fenntartotta, hogy az I. közlés jogsértő, a valós tényeket hamis színben tünteti fel, hiszen a jogalkalmazási gyakorlat szerint a való tény hamis színben történő feltüntetésének minősül a valós tényeknek összefüggéseiből önkényesen kiragadott, tartalmi szempontból fogyatékos és emiatt téves következtetés levonására alkalmas módon való közlése (BH1989. 480., BH1991. 210., BH1983. 152). Értelmezése szerint a mondat hangsúlya alapvetően abban mutatkozik, hogy az alperes az adott eseményt – tehát a kivitelező belépésnek megtagadását – olyan színben akarták feltüntetni, mintha ez lett volna az egyetlen olyan ok, amellyel ok-okozati összefüggésben az „erkély a mai napig nem került kijavításra.” Nem az előzményeknek tulajdonított jelentőséget, hanem annak, hogy azt kívánták a lakóközösség felé sugallni, hogy a javítás egyetlen akadálya a felperes önkéntes magatartása volt. Kiemelte, hogy a meghívókat a 73 lakásos társasház minden postaládájába elhelyezték és minden lépcsőházba kifüggesztették, tehát több száz olyan személyhez juttatták el, akiknek megközelítőleg 10-20%-a vesz részt a közgyűlés működésében, ennek figyelembevételével magatartásáról és személyéről kizárólag az alperesi jogsértő állítás alapján tudtak csak bármely következtetést levonni.

[33] A III. közlést továbbra is valótlan tényállításnak minősítette, mivel egyetlen, a pernyertességével végződött peres eljárást indított a közgyűlési határozatokkal kapcsolatban, és egy büntető eljárást kezdeményezett szintén közgyűlési ügyben, így nem került sor „számos” ilyen jellegű ügy megindítására, tehát ennek állítása valótlan és egyben jogsértő.

[34] A sérelemdíj elutasítására vonatkozó elsőfokú döntéssel kapcsolatban a kialakult ítélkezési gyakorlatra hivatkozással kifejtette, hogy a követelés sikeres érvényesítésének feltétele az immateriális sérelem bekövetkezése, a jogsértés tényén kívül további bizonyítás nem szükséges. A sérelemdíjra való jogosultság – szubjektív bírói mérlegelésen alapuló – megállapítására abban az esetben nincs lehetőség, ha a jogsérelem alkalmatlan arra, hogy nem vagyoni hátrányt okozzon, azonban őt a társasház kötelezettségeinek teljesítését akadályozó, kárt okozó személynek állították be, számára az emberi érintkezésben mindennapi hátrányt okoztak. Példaként hozta fel, hogy a korábbiaktól eltérően egyes személyek nem köszönnek neki a társasházban, egyesek látványosan kerülnek, és a postaládáját „szemetesnek” használják, folyamatos magyarázkodásra kényszerítik, és a Társasházzal kapcsolatos döntési helyzetekben a közgyűléseken is állandósult hátrányos helyzete. Állította, hogy e körben konkrét példával és bizonyítékkal is szolgált, közgyűlési jegyzőkönyvekkel igazolta, hogy a személyével szemben ellenséges hangulat alakult ki, a közgyűlésen még jegyzőkönyvvezetőnek sem választották meg. Kiemelte, hogy soha nem tett olyan lépést,

amellyel a Társasház működését akadályozta volna, vagy bármely módon kárt okozott volna a lakóközösségnek. Érvéle szerint a meghallgatott nyolc tanú vallomása nem azonosítható a 73 lakásos társasház összes lakójának és azon többi személy véleményével, akik a meghívókat kézhez kapták, vagy a lépcsőházban is elhelyezett meghívókat elolvasták, két tanú pedig úgy vallott, hogy „meglepődött”, illetve „nem örült a történeteknek”. A felperest név szerint megjelölő közlések a meghívóban annak olvasói számára észrevehetőek voltak.

[35] Vitatta továbbá a VI. rendű alperes javára megállapított perköltség összegét, arra hivatkozással, hogy a VI. rendű alperes a perben nem végzett érdemi munkát.

[36] Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet felperes fellebbezésével érintett rendelkezéseinek helybenhagyását és a felperes fellebbezési eljárással okozott költségeinek megfizetésre kötelezését kérte az IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján, a fellebbezés előterjesztésére 4 munkaóra 120.000 Ft-ot, a másodfokú tárgyalásra óránként 30.000 Ft-ot felszámítva. Érvéle szerint az I. sérelmezett közlés nem tüntette fel a való tény hamis színben. További álláspontja szerint a fellebbezésben felhozott állítások a Pp. 373. § (2) bekezdésébe ütköznek. Kifejtette, hogy a felperes tévesen értelmezi a Ptk. 2:52. § rendelkezéseit, a felperes nem igazolta semmivel, hogy az általa kifogásolt állítások hatására nemvagyoni sérelem érte. Az elsőfokú bíróság így alappal utasította el a sérelemdíjban álló keresetet.

[37] A II. rendű alperes csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását, és a felperes keresetének teljes mértékben elutasítását, az elsőfokú ítélet indoklásának kiegészítését, az ítéletnek a perköltség viselésére vonatkozó részének megváltoztatását, valamint a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Az elsőfokú ítélet megváltoztatását akként kérte, hogy az I. kijelentés kapcsán a másodfokú bíróság az ítélet indoklását egészítse ki azzal, hogy ezen közlés valós tényállításnak minősül. Kérte, hogy az ítéltábla utasítsa el a felperes keresetét a II. közléssel kapcsolatosan. Emellett a sérelemdíjjal kapcsolatos kereset elutasításának az indoklását annyiban kérte kiegészíteni, hogy a felperes megítélése a Társasházban már a sérelmezett kijelentéseket megelőzően is rossz volt, így a sérelmezett kijelentések már csak azért sem hoztak változást a felperes megítélésében. Kérte, hogy amennyiben az ítéltábla a felperes keresetét nem utasítja teljes mértékben el, akkor is változtassa meg a felperes részére megítélt ügyvédi munkadíj összegét, és azt az elsőfokú ítéletben szereplő bruttó 622.300 forintról bruttó 544.000 forintra csökkentse, és a perköltség viseléséről ennek figyelembevételével döntsön.

[38] A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítéletnek a csatlakozó fellebbezéssel nem érintett része helybenhagyására, és a felperes perköltségben való marasztalására irányult. A másodfokú eljárásra vonatkozóan perköltséget számított fel 101.600,- Ft ügyvédi megbízási díj és 24.000,- Ft fellebbezési illeték összegében.

[39] Az I. közlés kapcsán a felperes kereseti tényállításait nem találta konzekvensnek. A kereseti kérelemben a felperes azt még valótlan állításként tüntette fel, majd a jogi érvelésben már valós tény hamis színben való feltüntetéseként értékelte. Arra hivatkozott, hogy az eljárás során a felperes sem vitatta azt, hogy a Társasház közös képviselője előzetesen írásban értesítette a felperest és a másik két lakástulajdonost, milyen időpontban kerül sor a munkálatok elvégzésére, s az időpont még lehetővé tette a munka határidőben történő befejezését. Más érintett tulajdonosok az előre jelzett időpontban érkező vállalkozót, közös képviselőt és igazságügyi szakértőt beengedték a lakásba és az erkélyeik javítása határidőben, megfelelően megtörtént. Így egyértelműen kijelenthető, ha a felperes beengedte volna a vállalkozót, akkor az erkélye kijavítása megtörtént volna.

[40] A Kúria Pfv.IV.21.743/2017/4. számú döntésére hivatkozott a felperes által sérelmezett II. kijelentéssel kapcsolatos érvelése szerint a felperesnek szándékában állt a Társasház NAV általi megbírságoltatása. Emellett a felperes a vele szembeni, a Társasházat érintő tevékenységével kapcsolatban tett kijelentéseket fokozottabban köteles tűrni, mivel a felperes fokozott szerepvállalása miatt egyfajta közszereplőnek minősül.

[41] A sérelemdíj elutasítására vonatkozó indokolás kiegészítését arra hivatkozással kérte, hogy az elsőfokú bíróság mellőzte annak értékelését, hogy a felperes már az általa sérelmezett kijelentések megtételének az időpontját megelőzően is konfliktusban állt a társasház-közösséggel, megítélése negatív volt, és ezen nem változtattak a sérelmezett kijelentések sem.

[42] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen fogadta el a felperes által 490.000 Ft + ÁFA összegben felszámított ügyvédi díját. E körben arra hivatkozott, hogy a felperesnek az elsőfokú eljárás folyamán két jogi képviselője volt. Az első jogi képviselő 290.000 forint összegben számította fel a munkadíját, és nem volt ÁFA fizetésére köteles. A második jogi képviselő 200.000 forint + ÁFA ügyvédi munkadíjat számított fel. Azzal érvelt, hogy helyesen csak 290.000 és 200.000 forint +54.000 forint ÁFA ügyvédi munkadíj felszámításának lett volna helye. Mindezek figyelembevételével a felperes által az elsőfokú eljárásban felszámítható ügyvédi munkadíjat bruttó 622.300 forintról bruttó 544.000 forintra kérte csökkenteni és a teljes elsőfokú perköltséget ezen csökkentett összeg alapján kérte számítani.

[43] A III-IV. rendű alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben a felperes fellebbezésének elutasítását, és az elsőfokú bíróság ítéletének a felperesi fellebbezésben vitatott, a III-IV. rendű alperesek álláspontja szerint érdemben helytálló rendelkezéseinek helybenhagyását kérték. Csatlakozó fellebbezésükben az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását kérték: egyrészről a felperes tekintetében alapul vett perköltségigény leszállítását, másrészről a III-IV. rendű alperesek elsőfokú eljárásban felmerült perköltségének mérséklése nélkül, legalább fejenként bruttó 221.720 forint összegben kérték megállapítani. A másodfokú eljárásra vonatkozóan fejenként 119.300 Ft ügyvédi munkadíjban álló perköltséget számítottak fel.

[44] Álláspontjuk szerint a felperes korábbi jogi képviselőjének ÁFA-mentességére tekintettel az elsőfokú bíróság tévesen fogadta el a felperes perköltségigényét 490.000 forint + áfa, bruttó 622.300 forint összegben. Vitatták, hogy perköltségük összege eltűzött. Kifogásolták, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte azt a körülményt, hogy a jogi képviselőjük egyszerre két peres fél jogi képviselét látta el, akik ismerik egymást, de nem állnak egymással szoros kapcsolatban, a jogi képviselő kiemelt figyelmet fordított arra, hogy ne ismételje a korábbi előadásait. Maga az elsőfokú ítélet indoklása sem utal a III-IV. rendű alperesek által előadott irreveláns indítványra.

[45] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítélete ellen benyújtott fellebbezésében foglaltakat és annak indokait változatlanul fenntartotta, és a II., III. és IV. rendű alperes által előterjesztett csatlakozó fellebbezési kérelem teljes elutasítását kérte. Az I. sérelmes közlés kapcsán korábbi álláspontját fenntartva hangsúlyozta, hogy a felperesi álláspont ismertetése hiányában a közléssel szembesülők nem formálhattak a felperesről megalapozottan véleményt. A II. közlés kapcsán tagadta közszereplői minőségét, így fokozott tűrés kötelezettségét – utóbbit arra is figyelemmel, hogy valótlán tények közlése esetén a fokozott tűrés kötelezettség kizárt. Hangsúlyozta, hogy nem a Társasház, hanem a közös képviselő ügyvezetőjének bírságolását kérte, így az ítélet jogsértést megállapító rendelkezésével egyetértett. Az ítélet sérelemdíjjal kapcsolatos indokolásának a II. r. alperes által szükségesnek tartott kiegészítését ellenezte.

[46] A felperes a III-IV. r. alperesek perköltséget érintő csatlakozó fellebbezése kapcsán hiányolta a Pp. 371. § (1) bekezdés b) pontja szerinti határozott fellebbezési kérelmet, azon összeg pontos megjelölését, melyre a perköltség leszállítását kérik. Állította, hogy a második jogi képviselője által előterjesztett költségjegyzékben feltüntetett 490.000 Ft + áfa csak az utóbb eljárás képviselő díját tartalmazza, ugyanis a képviselő csak saját munkadíja vonatkozásában tehetett nyilatkozatot, s a felszámítás nemcsak költségjegyzék útján, hanem a tárgyaláson való, összegszerű költségigényt tartalmazó nyilatkozattétellel is történhetett.

[47] Fellebbezéssel nem volt támadott az elsőfokú ítéletnek az I-II-III-IV. rendű alpereseket magánlevélben történő elégtétel adására kötelező, a felperest a magánlevél nyilvánosságra hozatalára feljogosító, a VI. rendű alperest az elégtételadás szövegének a következő közgyűlésen külön napirendi pont keretében ismertetésre kötelező rendelkezése, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 358. §-ának (5) bekezdése alapján nem érintette.

[48] A felperes fellebbezése és a II., III. és IV. rendű alperesek csatlakozó fellebbezése nem alapos.

[49] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével és annak indokolásával is egyetértett.

[50] Alaptalanul sérelmezte a felperes az I. közlés vonatkozásában, hogy az állítás a valós tényeket hamis színben feltüntette volna fel. A kereseti kérelem szerint megállapítani kért jogsértő magatartás nem a való tény hamis színben való feltüntetése, hanem valótlan tény állítása volt. A Ptk. 2:45. § (2) bekezdése szerint a valótlan tény állítása, híresztelése és való tény hamis színben történő feltüntetése egymástól különböznek. Amennyiben a felperes való tény hamis színben való feltüntetését kérte volna megállapítani, az a kereseti kérelem megfogalmazásából kitűnt volna. Egyebekben a tényállítás és híresztelés elhatárolása a fellebbezésben és ellenkérelmekben nem merült fel, így e körben a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet felülbírálatát mellőzte.

[51] Az elsőfokú bíróság megalapozottan jutott arra a megállapításra, hogy a társasház közössége előtt széles körben ismert volt a szóban forgó kijelentés alapját képező vitás helyzet, ekként nem vezethetett téves értelmezéshez és nem is volt jogsértő, hogy a történetek okára vonatkozó felperesi álláspont nélkül adtak tájékoztatást arról a felperes által sem vitatott tényről, hogy a felperes nem engedte be lakásába az erkélye javításával megbízott vállalkozót. A fellebbezésben előadottakkal kapcsolatban hangsúlyozza az ítéltábla, hogy a korábbi közgyűlésekről készült jegyzőkönyvek ugyanolyan formában kerültek közzétételre, mint a sérelmezett közlés, így – erre irányuló bizonyítás hiányában – nem állapítható meg, hogy az „számtalan” olyan személyhez jutott el, akik az ügy előzményeiről semmiféle információval nem rendelkeztek volna. Életszerűtlen, hogy a társasházban járó idegenek, vendégek figyelmet szenteltek volna az őket nem érintő meghívónak, s annak nyomán a felperesről negatív képet alkottak volna, akit kívülállásukból adódóan valószínű, hogy csak ezen személyek töredéke ismert. Ezen körülmény pedig kihat mind a jogsértés megállapításának, mind a sérelemdíjban való marasztalásnak a mellőzésére.

[52] Eredménytelenül hivatkozott a felperes arra is, hogy a III. közlés valótlan tényállítás. A felperes fellebbezésében maga is elismerte, hogy polgári peres eljárást indított a közgyűlési határozatokkal kapcsolatban, és közgyűlési ügyben büntető eljárást kezdeményezett, nem vitatta továbbá azon ítéleti megállapítást, hogy számos törvényességi felügyeleti eljárást kezdeményezett. Az ítéltábla a fellebbezésben foglaltakkal kapcsolatban rámutat, hogy a vitatott közlés a magyar nyelv általános szabályai szerint két tényállítást tartalmaz: egyrészt azt, hogy a felperes polgári pert, büntetőeljárást és törvényességi felügyeleti eljárást is kezdeményezett, másrészt azt, hogy ezen eljárásokból összességében több is volt, azaz „számos”. Az a tény, hogy a felperes az egyes eljárásokból egyet, másokból többet kezdeményezett, nem befolyásolta a kijelentés valóságtartalmát.

[53] Alaptalan volt a felperesnek a sérelemdíjat érintő fellebbezése is. Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy egységes és töretlen a bírói gyakorlat abban, hogy önmagában a személyiségi jogsértés ténye nem vonja maga után a sérelemdíj iránti kereset megalapozottságát. Az objektív szankciók alkalmazása mellett is mellőzhető a Ptk. 2:52. §-a szerinti szankció, ha a sérelmet szenvedett felet nem érte olyan nemvagyoni sérelem, amely a sérelemdíj megítélésére adna alapot. Egyetértett azzal, hogy nem nyert bizonyítást, hogy a jogsértőnek bizonyult II. közléssel összefüggésben a felperest olyan hátrány érte volna, amely az objektív szankción, a jogsértés megállapításán és az elégtétel adásán túl sérelemdíjjal való reparációra szorult volna. Az ítéltábla a fellebbezésben foglaltakkal kapcsolatban kiemeli, hogy a felperes nagyobb részben csak állított hátrányokat (nem fogadják a köszönését,

szemetesnek használják a postaládáját), ezzel szemben alperesi részről ugyancsak elhangzott, hogy a felperesnek a társasházban korábban sem volt pozitív a megítélése, s a 2019. november 25-i közgyűlési jegyzőkönyv szintén nem alkalmas annak bizonyítására, hogy a felperessel szembeni állítólagos ellenséges hangulat a jogsértőnek bizonyult kijelentés következménye lett volna. Ellentmond továbbá azon felperesi állításnak, hogy a jogsértő kijelentés okán magyarázkodásra kényszerült, ugyanis a meghallgatott tanúk közül csak egy emlékezett a meghívóban írtakra, ebből pedig az következik, hogy annak címzettjei számára a közölteknek nem volt széles körben véleményformáló hatása. A felperes személyét érő kritika okaként tehát a meghívó tartalma nem azonosítható, a felperes társasházbeli tevékenysége, többször nyilvánosságra hozott álláspontja, az általa indított eljárások is vezethettek a személyét érintő negatív vélemény kialakulásához.

[54] Az elsőfokú bíróság szintén helytállóan állapította meg a pernyertesség-pervesztesség arányát, ebből következően az elsőfokú ítélet perköltség viselésével kapcsolatos rendelkezéseinek megváltoztatását sem látta indokoltnak az ítéltábla. A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy kizárólag abban az esetben lett volna indokolt a pernyertesség arányát a felperes által kért 40 százalékos arányban megállapítani, amennyiben a II. közléssel kapcsolatban a törvényszék nemcsak a jogsértés megállapítására és az elégtétel adására, hanem a sérelemdíj megfizetésére irányuló kereseti kérelmet is alaposnak találta volna. Figyelemmel arra, hogy a felperes sérelemdíj iránti igénye teljes egészében elutasításra került, az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a pernyertessége arányát húsz százalékban.

[55] A VI. rendű alperes perköltségével kapcsolatban az ítéltábla hangsúlyozza, hogy a Pp. 86. § (3) bekezdése kifejezetten akként rendelkezik, hogy a perre okot nem adott, a követelést elismerő fél is jogosult perköltsége megtérítésére, az elsőfokú bíróság ezen jogszabályi rendelkezés alapján helyt állóan kötelezte a felperest a VI. rendű alperes költségeinek megtérítésére.

[56] A másodfokú bíróság nem tartotta indokoltnak az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását azzal kiegészíteni, hogy az I. közlés valós tényállításnak minősül, illetve, hogy a felperes megítélését azért nem változtatták meg a sérelmezett kijelentések, mert megítélése már ezt megelőzően is rossz volt, ahogyan ezt a II. rendű alperes csatlakozó fellebbezésében kérte. Az ítéltábla ezzel kapcsolatban hangsúlyozza, hogy a Pp. 2. § (2) bekezdése értelmében a bíróság a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van. Az elsőfokú bíróság ítéletében a Ptk. 2:51. §-ának kógens szabálya alapján állapította meg, hogy az I. közlés nem jogsértő, mert nem valótlan, így szükségtelen annak ellenkezőjét akár csak az ítélet indokolásában szó szerint megjeleníteni. Nem hiányos az ítélet indokolása annál fogva, hogy nem mutat be minden egyes tényt állítással és tagadással is, ez az indokolást szükségtelenül terjengőssé tenné. Az indokolás [25] bekezdésében az elsőfokú bíróság értékelte a felperes és a társasház közti vitát, mely a tulajdonosok előtt ismert volt, így értékelte a felperes korábban kifejtett tevékenységét, annak ismertségét is; azonban az elsőfokú bíróság a véleményformáló hatás elemzése nélkül is okszerű következtetésre jutott.

[57] A II. rendű alperes csatlakozó fellebbezése megalapozatlan, a másodfokú bíróság osztja az elsőfokú bíróság álláspontját, hogy valótlán azon tény állítása, hogy a felperes kérelme vezetett a társasház bírságolásához – annak oka nyilvánvalóan a teljesítés késedelme volt, melyben közrejátszott az is, hogy a felperes a javítást megakadályozta, ám ez nem ekvivalens azzal, hogy ő kérte a bírság kiszabását.

[58] Alaptalan a Kúria Pfv.IV.21.473/201/4. számú döntésére történt utalás mellett azon következtetés is, hogy a felperes a tevékenysége miatt egyfajta közszereplőnek minősül. A felperes perbeli esetben a társasház lakójaként a fokozott szerepvállalása miatt nem vált közszereplővé, amely miatt fokozott tűrési kötelezettség terhelné. Tulajdonosi joggyakorlása körében kifejtett tevékenysége, aktivitása, az eljárások kezdeményezése nem teszik közéleti szereplővé, ugyanis tisztséget nem vállalt, így ha megosztó személyiséggé is vált, az önmagában fokozott tűrési kötelezettséget nem indokol. A felperes közlései a társasház közgyűlésén hangzottak el, a lakása erkélyének felújításával állnak összefüggésben. A közszereplői minősége a társasházi ügyekben való szerepvállalása miatt nem merülhet fel, s fokozott tűrési kötelezettség sem merülhet fel, mert a felperessel szembeni tényállítások értékelése jelen per tárgya, tényállításokkal szemben pedig tűrési kötelezettség nincs (csak véleménynyilvánítás esetén).

[59] Az elsőfokú bíróság helytállóan fogadta el a felperes által 490.000 Ft + ÁFA összegben felszámított ügyvédi díjat, a csatlakozó fellebbezések alaptalanul hivatkoztak ennek az ellenkezőjére. A felperes jogi képviselője a 2021. május 5. napján megtartott tárgyaláson a tárgyalási jegyzőkönyv szerint a fenti összegben jelölte meg perköltségigényét, ami nyilatkozata szerint magában foglalta az előző jogi képviselő munkadíját is. Az ítéltábla kiemeli, hogy a Pp. 81. § (3) bekezdése alapján a felek a tárgyalás berekesztéséig terjeszthetik elő felszámításukat, arra vonatkozó szabályt pedig a Pp. nem tartalmaz, hogy korábbi felszámításukhoz kötve lennének, azt ne módosíthatnák, ennél fogva az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a felperes perköltségigényét a felszámított összeggel egyezően.

[60] A III-IV. rendű alperesek perköltségét az elsőfokú bíróság alappal mérsékelte, az ítéltábla az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos indokolással egyetért, annak megisméltése nélkül kiemeli, hogy a III-IV. rendű alperesek képviseletét az eljárás során végig ugyanaz a jogi képviselő látta el, aki folyamatosan mindkét alperes nevében terjesztette elő beadványait, tette meg nyilatkozatait, helytállóan járt el tehát az elsőfokú bíróság, amikor a perköltség összegét arra tekintettel állapította meg, hogy a III-IV. rendű alperesek részére együttesen megítélt összeg arányban álljon az önállóan eljáró II. rendű alperesnek megítélt összeggel, hiszen a III. és IV. r. alperes azonos perben vett részt, azonos perbeli állás mellett, ellenkérelmük indokai is azonosak voltak. Így a csatlakozó fellebbezésük nem vezetett eredményre.

[61] A fentiek tükrében a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására nem látott okot, ezért – annak nem fellebbezett részét nem érintve – az elsőfokú ítélet fellebbezett rendelkezéseit a Pp. 383. § (2) bekezdése szerint helyes indokai alapján helybenhagyta.

[62] Az I. rendű alperes a másodfokú eljárásban teljes egészében pernyertes lett, perköltségként jogi képviselője megbízási díját kívánta felszámítani, ennek összegét 150.000 forintban jelölte meg. Az ítéltábla ezen összeget a kevesebb, mint ötoldalas ellenkérelemre figyelemmel eltúlzottnak értékelte, ezért az összeget a 32/2003 (VIII. 22.) IM rendelt 2. § (2) bekezdése alapján 100.000 forintra mérsékelte. A II.-IV. rendű alperesek esetében az ítéltábla kiemeli, hogy jelen másodfokú eljárás a felperes fellebbezése nyomán indult, így – bár a csatlakozó fellebbezések sem bizonyultak alaposnak – ezen alperesek is túlnyomórészt pernyertesek a másodfokú eljárásban. Erre figyelemmel az általuk felszámított másodfokú perköltség megfizetésére is a felperes köteles. A II. rendű alperes esetén a perköltség összegét az általa felszámított összeggel egyezően fogadta el a másodfokú bíróság, míg a III-IV. rendű alperesek esetében az általuk együttesen felszámított összeget (összesen 200.000 forint + áfa) a másodfokú bíróság a jogi képviselőjük által előterjesztett kilenc oldalas beadványra és a tárgyaláson kifejtett tevékenységre tekintettel eltúlzottnak értékelte, ezért az összeget a 32/2003 (VIII. 22.) IM rendelt 2. § (2) bekezdése alapján fejenként 80.000 forint áfával növelt összegében állapította meg.

[63] A VI. rendű alperes a másodfokú eljárásban szintén teljes egészében pernyertes lett, perköltségként jogi képviselője megbízási díját számította fel, ennek összegét az általa csatolt megbízási szerződés alapján az ítéltábla 30.000 forintban állapította meg.

[64] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdésének f) pontja szerint a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (1) bekezdése, és 46. § (1) és (4) bekezdése alapján számított fellebbezési illeték viselésére vonatkozó rendelkezés az Itv. 74. § (3) bekezdése értelmében alkalmazandó 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. §-án alapul.

Budapest, 2021. szeptember 30.

Dr. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

Dr. Karaszi Margarita s.k.
bíró

Dr. Mózsik Tímea s.k. előadó
bíró